

Onnellisia loppuja

Liaaksi mustunut sielu rokahduttaa sisältä. Lyö piikkivasaralla suoraan kasvoihin ja rauduttaa ympäriltään ilon. Vetää mukanaan sysimustaan avantoon, jonka reunat ovat syysauraudesta liukkaat. Voit vain tuntea sen kylmyyden.

Kuitenkin tähdet ja yksinäinen kuu tarjoavat vielä valoaan. Lämpäisevät mudantumman veden, ja tunkeutuvat pohjalle.

Mutta taivaskankaalle nouseva aamu ja usvan läpi puskevat säteet maalaavat kirkkailla väreillään uuden maiseman. Elämänherättäjän eri sävyjä.

Se hetki, joka nostaa hengityksen kuulahöyryn avannon reunalta, antaa voimaa nousta pinnalle ja kahlata pakkashaituvassa lumessa. Saat huutaa omaa riittämättömyyttäsi.

Ei täällä ole onnellisia loppuja.

29.01.2019 Mika Keränen